

Dómstóll hinna fornu daga

Þú situr í klefa þínum, einn, hræddur, enn að reyna að átta þig á raunveruleikanum. Í áratugi hélt þú völdum – stýrðir herjum, hafðir kjarnorkueld í skugga þínum, beygðir forseta og þing að vilja þínum. Nú þrýstir þögn steinveggjanna þyngra en nokkur her. Í fyrsta skipti ert þú máttlaus.

Dyrnar opnast og ég geng inn. Þú horfir á mig, tortrygginn, spenntur. Kannski býst þú við hatri, kannski ofbeldi. En ég segi orðin sem þú bjóst ekki við:

„Vertu hræddur, en ekki við mig. Ég er ekki kominn sem böðull þinn. Vertu hræddur við réttarhöldin sem bíða þín. Vertu hræddur við dóm dómstólsins, gyðingabjóðarinnar, þjóðanna, sjálfrar sögunnar. Og vertu meira en hræddur við það sem bíður þín eftir dauðann.“

Réttarhöld þjóðanna

Þú munt sitja í réttarsalnum, ekki sem leiðtogi, heldur sem sakborningur. Bak við gler, minnkaður, ófær um að stjórna sviðinu. Engir hljóðnemar til að magna upp áróður þinn, engar myndavélar til að móta lygar þínar. Þú munt ekki geta þaggað niður í vitnunum.

Fyrsti vitnið verður faðir. Hann mun segja frá því hvernig hann fór að sækja fæðingarvottorð fyrir nýfædda tvíbura sína, gleði í höndum, aðeins til að snúa aftur til rústa – eiginkona hans og ungabörn grafin undir þeim. Rödd hans mun titra, en sannleikurinn mun ekki.

Síðan munu börnin tala. Munaðarleysingar sem misstu ekki aðeins foreldra og systkini, heldur einnig veggir sem skýldu þeim. Þau munu segja frá því hvernig munaðarleysishælið þeirra, eini athvarfstaðurinn sem þau áttu eftir, var gert að mold. Raddir þeirra, brothættar en óbrotnar, munu bera vitni.

Þú munt sitja máttlaus, þegar orð þeirra brjótast gegnum þögnina. Enginn her mun yfirgnæfa þau. Enginn ritstjóri mun styttu þau. Og þegar hamarinn fellur, mun dómurinn innsigla þig.

Dómstóllinn mun dæma þig. Þjóðirnar munu snúa baki við þér. Í samkunduhúsum munu gyðingar biðja, ekki um lausn þína, heldur um fyrirgefningu – fyrirgefningu fyrir að hafa látið blekkjast af orðum þínum, fyrirgefningu fyrir að hafa leyft sáttmála lífsins að vera vanhelgaður. Og sagan mun brennimerkja þig, eins og Hitler var brennimerktur á undan þér – illmenni aldar.

Þú munt eyða restinni af lífi þínu í klefa, hræddur að bíða eftir dauðanum. Og þegar sá dagur loks kemur, mun réttarhöld þín ekki vera lokið – þau munu aðeins hefjast, því þá muntu standa frammi fyrir Dómstóli hinna fornu daga.

Dómstóll hinna fornu daga

Þú munt vera leiddur fyrir hærri dómstól, réttarsal eilíðarinnar. Daníel sá hann fyrir löngu: *„Þegar ég leit, voru hásæti sett upp, og hinn Forni daga settist. Klæði hans voru hvít sem snjór; hár höfuðs hans eins og hrein ull. Hásæti hans var logandi eldur, hjól hans brennandi eldur. Eldfljót streymdi og kom fram fyrir hann. Þúsundir þúsunda þjónuðu honum, tíu þúsund sinnum tíu þúsund stóðu frammi fyrir honum. Dómstóllinn settist til dóms, og bækurnar voru opnaðar“* (Daníel 7:9–10).

Þú munt standa frammi fyrir þessu hásæti logandi elds. Þú munt sjá englana raðaða í röð, halda á bókum gjörða þinna. Bækurnar verða opnaðar, og ekkert mun vera falið.

Vitnin sem þú þaggaðir niður í munu rísa upp. Faðirinn sem var myrtur þegar hann leitaði að mat fyrir hungraða fjölskyldu sína mun tala gegn þér. Sha'aban al-Dalou mun rísa upp úr sjúkrarúmi sínu, brenndur lifandi, með nál í handleggnum, og hann mun bera vitni. Og fjöldinn, nafnlausir og gleymdir, mun öskra eins og hafið, blóð þeirra hrópar eins og blóð Abels gerði eitt sinn.

Og þegar dómurinn nálgast, munt þú freistast til að gera eins og þú gerðir alltaf. Á jörðu sakaðir þú Alþjóðlega refsiréttinn um gyðingahatur þegar hann elti þig. Á himnum myndir þú saka jafnvel Guð um slíkt – ef tunga þín væri frjáls.

En tunga þín mun ekki bjarga þér. *„Á þeim degi munum við innsigla munn þeirra, en hendur þeirra munu tala til okkar, og fætur þeirra munu bera vitni um það sem þeir unnu sér inn“* (Yasin 36:65). Tungu þín mun þagna. Hendur þínar munu játa skipanirnar sem þær undirrituðu. Fætur þínir munu vitna um leiðirnar sem þær báru þig. Jafnvel húð þín mun rísa gegn þér. Þú munt vera dæmdur, ekki af ásökunum, heldur af sannleikanum – af þínum eigin líkama.

Dómurinn mun falla. Þú munt vera skorinn frá sáttmálanum. Því spekingarnir sögðu: *„Allt Ísrael á hlut í komandi heimi... nema þeir sem eiga engan hlut þar: þeir sem afneita Torah, þeir sem afneita upprisunni, og þeir sem valda því að almenningur syndgar“* (Sanhedrin 90a). *Gehinnom* er fyrir hina veiku, sem hrasa en geta enn hreinsast. En þú vanhelgaðir nafn Guðs. Það er ekki veikleiki, heldur uppreisn. Og fyrir uppreisn er enginn hlutur. Krafa þín um að tákna gyðingdóm mun vera tekin frá þér af Guði sjálfum.

Síðan mun dómurinn verða framfylgdur. Kóraninn varar þig við: *„Dauðinn mun koma til þín frá öllum hliðum, en þú munt ekki deyja; og fyrir framan þig liggur óbilandi kvöl“* (Ibrahim 14:17).

Og Opinberunarbókin staðfestir það: *„Og djöfullinn sem hafði blekkt þá var kastað í eldsjóinn og brennisteininn þar sem dýrið og falsspámaðurinn voru, og þeir munu vera kvaldir dag og nótt um eilífar aldir“* (Opinberunarbókin 20:10).

Þú munt vera kastað í þennan brennisteinssjó – eldur sem refsar án þess að eyða, kvöl án enda. Þú munt biðja um dauðann, en dauðinn mun ekki koma.

Aftur í klefann

Ég sný mér að dyrunum, lækka rödd mína til loka viðvörunar.

„Svo vertu hræddur, ekki við mig, heldur við þetta. Vertu hræddur við réttarhöldin sem þú getur ekki þaggað niður, söguna sem þú getur ekki endurskrifað, eilífðina sem þú getur ekki sloppið frá. Vertu hræddur við sannleikann sjálfan.“

Dyrnar lokast á eftir mér.

Og enn einu sinni situr þú í klefa þínum. Þögnin er þyngri en nokkru sinni fyrr. Í fyrsta skipti í lífi þínu renna tár niður andlit þitt. Þú grætur hljóðlega – og enginn er til að hugga þig.